

то съдѣхъ. Азъ като ся побудихъ отъ единъ таковъ знакъ на дерзновеніе, проговорихъ му така: "Отче, можешъ ли ми каза на ко-
го са били нѣкогда тія двѣ хижи? -- Сынко,
отговори, въ тыя развалены-те стаи живѣяха
преди двадесѧть и выше годинъ двѣ фамиліи,
кои-то бѣха иайшли тука блаженъ животъ.
Нихна-та исторія е страдателна. Но въ
тойзи островъ, що лежи край Индійскій пу-
ть, кой Европеинъ ся старае за щастіе-то
на вѣкон невидими и приватни жители? кой
воистини бы ся склонилъ да живѣе тука bla-
гополучно, но сиромахъ и непознатъ. Че-
ловѣцы-те не желаютъ да знаятъ освенъ и-
сторія-та на големцы-те и царіе-те, кои-то
не ползова никого. -- Отче, рекохъ, лесно
судя отъ поведеніе-то и рѣчи-те твои, какъ
си добылъ големъ опытъ. Ако имашъ вре-
ми, прикажи ми, молимъ, все що познавашъ
за старовременны-те жители на тая пустыня,
и увѣрися че и иай развращенному отъ свѣ-
товны предразсудоци весело слышаніе е оно-
ва на благополучіе-то, кое-то причинява при-
рода-та и добродѣтель-та." Тогда като доволно
время подпре руцѣ-те си на чело-то какъ-то